

Βόλος 6 Φεβρουαρίου 2020
Του Σεραφείμ Αθανασίου
«ΤΑ ΧΑΣΤΟΥΚΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑ»

Ο Υπουργός Δημόσιας τάξης κ. Μιχάλης Χρυσοχοϊδης μου είναι-όπως πιστεύω και στην πλειοψηφία των Ελλήνων πολιτών, πολύ συμπαθής επειδή ως πολιτικός προϊστάμενος του Αστυνομικού Σώματος και για πολλά κατά καιρούς

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

χρόνια , προσπαθεί να βάλει κάποια τάξη στην συνεχιζόμενη αταξία των «ατάκτων» πολιτών χρησιμοποιώντας για βοήθειά του τα όργανα της τάξεως που: με πολλούς κινδύνους, συνεχείς ταπεινώσεις και άδικες βρισιές βρίσκονται δίπλα του , προσφέροντας τις υπηρεσίες τους.

Όμως, παρά του ότι ο κ. Υπουργός μου είναι πολύ συμπαθής αισθάνομαι την ανάγκη να του πω ότι δεν μου άρεσε εκείνο που, αμέσως μετά την «πολύ σοβαρή» κατεπείγουσα «είδηση» τηλεπερσόνες μετέδιδαν , έσπευσε και εκείνος να δηλώσει ότι: « όποιος μαλώνει ανήλικα, δεν έχει θέση πουθενά».

Και οι δηλώσεις αυτές έγιναν σε απάντηση των όσων τα τηλεοπτικά κανάλια των Αθηνών και ως πρώτη είδηση έλεγαν και ξανάλεγαν προκειμένου να πληροφορηθεί ο Ελληνικός Λαός, ότι αστυνομικό όργανο, σε διατεταγμένη υπηρεσία, τόλμησε και σήκωσε χέρι για να χαστουκίσει ένα 11άχρονο πιτσιρικά με αγγελική μορφή και «εξαίρετη» ίσως συμπεριφορά έναντι του οργάνου της τάξεως.

Εγώ, πάνω σε αυτό το θέμα που έχει προκύψει για το όργανο της τάξεως και όχι μόνο γι αυτό, θέλω να μου επιτραπεί να πω δυο λόγια επειδή με τα χρόνια που σέρνω στους ώμους μου(95 είναι), πολλά θυμάμαι γι αυτό και θα «αναποδογυρίσω» εκείνο που είπε ο κ. Υπουργός με τούτο το δικό μου που είναι πιστεύω πολλών, θετική γνώμη.

«Όποιος μαλώνει ή χαστουκίζει ανήλικα παιδιά προσφέρει παιδαγωγικό έργο φτάνει όμως, αυτό το χαστούκι ή όποια παρατήρηση, να γίνεται από καλή πρόθεση»!

Απόλυτα δε πιστεύω ότι όλοι οι Έλληνες και Ελληνίδες , που τώρα βρίσκονται πάνω από τα τριάντα τους ή ακόμη και λιγότερά τους χρόνια πρέπει να έχουν δοκιμάσει κάποια χαστούκια από παλάμες γονιών ή δασκάλων τότε που ήταν μικρά και άτακτα παιδάκια.

Δυστυχώς τα μυαλά των παιδιών μας, γιατί όχι και τα δικά μας, άρχισαν να « χαλάνε» παίρνοντας περισσότερο αέρα, από τη 10ετία του '80 και ύστερα.

Τότε δηλαδή που καταργήθηκαν οι όμορφες σχολικές γαλάζιες μαθητικές ποδιές με το λευκό γιακά τους όπως το ίδιο έγινε και με τις κουκουβάγιες των μαθητών (κάπου δε, έχω διαβάσει πως αυτή η κατάργηση έγινε στις 6-2-1982) σαν σήμερα δηλαδή -6-2-2020- που εγώ γράφω αυτές τις γραμμές ή δεν θυμάμαι και πόσο άλλο στην παγκοσμιοποίηση, από την εποχή εκείνη, «ξανοίχτηκε» ο συντηρητικός λαός μας (που και αυτή την αποδεχθήκαμε προφανώς για να μη μας νομίζουν χαζούς οι εταίροι φίλοι μας Φράγκοι) και βέβαια μέσα σε ένα ελεύθερο (το παρακάναμε όμως ελεύθερο) δικό μας δημοκρατικό καθεστώς.

Τότε και πολύ καλά θυμάμαι, όπως πιστεύω να το θυμούνται και πολλοί συνέλληνες, κυριολεκτικά πετούσε από τη χαρά του ο θηλυκός μαθητόκοσμος και σιγά σιγά άρχισαν να

εμφανίζονται και τα πρώτα μοντελάκια πλουσίων μαθητριών που καμαρωτές καμαρωτές μπαινόβγαιναν στις «πασαρέλες» σχολικών αιθουσών.

Αποτέλεσμα, συν τω χρόνω, να μεγαλώνει η ντροπή του φτωχού σχολικού θηλυκόκοσμου που ήταν περισσότερος αλλά υποχρεωμένος να «παρελαύνει», στην ίδια «πασαρέλα», μαζί με τις απαστράπτουσες, σε κάλος, αμφιέσεις συνυποψήφιων που σκοπό είχαν την «κατάκτηση» ίδιας αξίας τίτλων σπουδών.

Αλλά, φευ, από την εποχή εκείνη άρχισαν να εμφανίζονται και τα πρώτα νευρικά ή ψυχολογικά προβλήματα στα μικρής ηλικίας παιδιά ιδιαίτερα κοριτσόπουλα αυτά δε, τα προβλήματα, σαν πελώρια κύματα φουρτουνιασμένης θάλασσας, αργά και σταθερά, μεταφέρθηκαν στα φτωχόσπιτα παιδιών που, κλαίγοντας ή φοβερίζοντας, απαιτούσαν από τους γονείς τους την καλύτερη αμφίεσή τους.

Και με εκείνους (τους γονείς) μη μπορώντας να ικανοποιήσουν τα πολλά τους θέλω άρχισε, από πλευράς παιδιών, η εχθρική και χωρίς τέλος βαριά ατμόσφαιρα με μια, τρόπον τινά, υποβόσκουσα «επανάσταση» η οποία караδοκούσε και βρισκόταν, στα πρόθυρα της έκρηξης!

Ως εκ της εργασίας μου (μετά την αποστρατεία μου από τη Χωροφυλακή και για πολλά χρόνια διατηρούσα γραφείο ερευνών) είμαι γνώστης πολλών τέτοιων αντιδράσεων, μικρών ιδιαίτερα κοριτσιών που οι γονείς τους, μου εμπιστευόντουσαν τα δικά τους κυριολεκτικά «δράματα».

Ήθελαν να εξακριβώσουν στο που περνούσαν τις ώρες τους τα παιδιά τους τα οποία αντί σχολείου, παίρνοντας μαζί τους τη σχολική τσάντα, αλλού κατέληγαν, για να επιστρέψουν

σπίτι τους με το τελειωμό του σχολικού ωραρίου, ενώ οι απουσίες έτρεχαν και οι γονείς, αυτές τις απουσίες και τα σκασιαρχεία, τα μάθαιναν από δασκάλους των παιδιών τους.

Η αιτία που δεν πήγαιναν σχολείο ήταν, τις περισσότερες φορές, επειδή δεν ήθελαν να κάθονται στο ίδιο θρανίο με πλουσιοκόριτσα τα οποία αφ' υψηλού, τις κοίταζαν.

Εκείνες μάλιστα οι πλούσιες κοπέλες, επειδή καταλάβαιναν τη στενοχώρια και τη ζήλεια των φτωχών, θέλοντας κυριολεκτικά να τις «σκάσουν» κάθε τόσο, φόραγαν ακόμη και διάφορα χρυσαφένια μπιζού ή κρίκους που τοποθετούσαν σε αυτιά, μύτες και αφαλούς ή δεν ξέρω εγώ που αλλού αυτοί οι κρίκοι, κατά τη γνώμη των παιδιών, λογίζονται χρήσιμοι.

Πριν από εκείνη την εποχή ο όποιος πιτσιρικάς ή μικρή νεράιδα όσο απείθαρχος ή ανυπάκουη και αν ήταν, είχε και το φόβο της ανοιχτής παλάμης γονιών ή δασκάλων και, συμμορφωνόταν στα κελεύσματα τους γιατί αλλιώς έπεφταν και μερικά χαστούκια, που άφηναν αποτυπώματα

Και το λέω αυτό γιατί επί των δικών μου ημερών(υπήρξα και εγώ, προ αμνημονεύτων χρόνων, μικρός) όταν, από το δάσκαλό μου, έτρωγα ξύλο και με κόκκινα μάγουλα γύριζα σπίτι δεν τολμούσα να το πω στους γονείς μου επειδή θα έτρωγα και άλλο μπερντάκι, και μάλιστα, από την φαρδιά πέτσινη ζωστήρα του πατέρα μου την οποία, με πολύ σεβασμό και ως ιερά θα έλεγα παρακαταθήκη ακριβούς κειμηλίου, φυλάσσω σπίτι μου.

Ακόμη θυμάμαι πως, όταν κάναμε ζαβολιές, μας φοβέριζαν ότι θα τα πουν στο χωροφύλακα. Και για να μη πέσουν στα μάγουλά μας χωροφυλακίστικα χαστούκια, βάζαμε την ουρά στα σκέλη και, καθόμαστε ήσυχα.

Με αυτή τη φοβία και με αυτά τα πιστεύω γενιές και γενιές και παρά την ελάχιστη ή και παντελή έλλειψη σχολικής παιδείας μεγαλώνοντας απόκτησαν δικές τους οικογένειες που τις πρόσεχαν και τις μεγάλωναν με τον ίδιο ρυθμό και ενδιαφέρον όπως και ως παιδιά μεγάλωναν εκείνοι και όλοι τούτοι και όλοι εμείς γίναμε καλοί άνθρωποι μια που διαλέξαμε το δρόμο του νομοταγούς πολίτη που δεν ήταν άσχημος, ενώ με σεβασμό συνεχίζουμε και τώρα να θυμόμαστε γονείς, δασκάλους και γιατί όχι τον χωροφύλακα του χωριού μας.

Μένω με την εντύπωση ότι ο γερό-Χρυσοχοΐδης, ο πατέρας δηλαδή του κ. Μιχάλη Χρυσοχοΐδη, με τις παλάμες του, κάποιο αποτύπωμα θα έχει αφήσει στα μάγουλά του παιδιού του γι' αυτό και εκείνο έγινε ένας καλός και συνετός άνθρωπος, καλός δικηγόρος και γιατί όχι καλό και υπεύθυνο πολιτικό πρόσωπο.

Τότε ήταν άγνωστες σκέψεις και «ξεσπάσματα» νεύρων καταστροφής των πάντων που βρισκόντουσαν στο πέρασμά μας όπως δυστυχώς συμβαίνει σήμερα ίσως και με την αδιαφορία γονιών στο να μαθαίνουν πως κινείται και πως δραστηριοποιείται ο κανακάρης τους. Συμβαίνει όμως, καμιά φορά, και τούτο:

Μόλις, για παράδειγμα, παραπονεθεί πιτσιρικάς ή πιτσιρίκα σε γονιό ότι ο Α' ή ο Β' δάσκαλος το «αγριοκοίταξε», ύψωσε τη φωνή του ή δεν ξέρω εγώ τι άλλο μπορεί να είπε υπό τύπων παρατηρήσεων εφαρμόζοντας το διδασκαλικό του χρέος αντί να προσπαθήσουν να μάθουν τι ακριβώς συνέβη μεταξύ δασκάλου και μαθητού και ύστερα να πράξουν ανάλογα, τρέχουν για συμπάρασταση πρώτα στα τηλεοπτικά κανάλια και ύστερα συναντούν το δάσκαλο και όχι να

μάθουν τι έγινε αλλά να του τρίξουν τα δόντια μια που την τρίχα την έκαναν, πολλών χιλιομέτρων, τριχιά !

Και αυτή η τριχιά δεν περιορίζεται μόνο στους δασκάλους που εκτελούν θα έλεγα λειτούργημα αλλά και στους χωροφύλακες που αν η εργασία τους δεν είναι λειτούργημα όμως είναι πολύ επικίνδυνη για την ίδια τους τη ζωή και ως εκ τούτου χρειάζεται περισσότερη αναγνώριση και, άλλη τόση, εκτίμηση.

Ως προς τους τηλεπαρουσιαστές εκείνοι ή εκείνες(όχι βέβαια όλοι τους) γίνονται νομομαθείς ακόμη και ανώτεροι των Δικαστικών λειτουργών και μπροστά στο φακό ή κρατώντας κάποιο μαρκούτσι επιβάλλουν ποινές σε «ημεδαπούς» ή «αλλοδαπούς» (λόγω προσωπικών δεδομένων δεν μπορούν να αναφέρουν ονόματα, αλλιώς θα γινόταν και το « έλα να δεις») και πριν ακόμη απαγγελθούν Εισαγγελικές κατηγορίες τους, αρκεί να μάθουν κάτι οπότε στη συνέχεια εύκολα μεγαλώνουν τρίχες και τις κάνουν χιλιομέτρων τριχιές που καμιά φορά είναι άδικες.

Σήμερα πολλά δυστυχώς προς το χειρότερο άλλαξαν και τελείως τείνουν να ξεχαστούν ήθη, έθιμα ακόμη και ο σεβασμός όχι μόνο προς το μεγαλύτερο την ηλικία αλλά και σε αυτόν τον τροφοδότη πνευματικής τροφής όλων μας, τον δάσκαλό μας.

Δυστυχώς και πάλι μερικά παιδιά από τη σημερινή μας νεολαία αλλιώς αναπτύσσονται και αλλιώς διαπαιδαγωγούνται γι' αυτό και οι αρνητικές αντιδράσεις των νέων μας που εύκολα παρασύρονται για να χαθούν μέσα στη λαίλαπα της καταστροφής ιδιαίτερα εκείνων των παιδιών μας που οι ναρκωτικές ουσίες τους έχουν γίνει η πρώτη φροντίδα των πρωινών τους ωρών και η τελευταία το βράδυ μέχρις ότου επέλθει-αν δεν ανανήψουν-η τελική

καταστροφή τους, καταλήγοντας στο θάνατο ή σε κελιά φυλακών.

Μικρά Παιδάκια έχουν απαιτήσεις από τους γονείς και εκείνοι προσπαθούν- μεγάλο λάθος τους- να ικανοποιήσουν όλα τα θέλω τους. Και αν δεν τους κάνουν τα χατίρια μπορεί να τους καταγγείλουν κιόλας ότι τα έδειραν, ότι τα έδιωξαν από το σπίτι ή δεν ξέρω εγώ τι άλλο μπορεί να πλάσουν με τη δική τους παιδική φαντασία οι δε νόμοι στην προκειμένη περίπτωση οδηγούν γονείς, ακόμη και για ένα χαστούκι που έδωσαν στον κανακάρη τους, στα αστυνομικά κρατητήρια και στους φυσικούς τους στη συνέχεια δικαστές .

Και μετά ταύτα στο σπίτι «των στεναγμών» επικρατεί η απόλυτη παγωνιά, μεταξύ γονιών και παιδιών.

Και μια που μιλάμε για νόμους υπάρχουν και άλλοι, νεότεροι των προηγουμένων και περισσότερο ελαστικοί που αναγκαστικά εφαρμοζόμενοι αφήνουν ελεύθερους ακόμη και καταδίκους αποτρόπαιων ειδεχθών εγκλημάτων και εκείνοι βγαίνοντας από τα κελιά τους διαπράττουν και άλλες αξιόποινες πράξεις.

Τότε οι δυστυχείς αστυνομικοί που ονομάζονται και «μπασκίνες του κερατά » ή «φονιάδες του λαού» τρέχουν πάλι και δε φτάνουν προκειμένου να συλλάβουν τον κλέφτη, τον ληστή ή τον δολοφόνο που με την άδεια της πολιτείας διάπλατα άνοιξαν με το νέο νόμο τα κελιά τους.

Είχαν βλέπετε αφεθεί ελεύθεροι από τους φυσικούς τους δικαστές που και εκείνοι πιστεύω, όπως και οι περισσότεροι των Ελλήνων πολιτών, δεν θα ήθελαν να μπερδεύονται στα πόδια τους κοινοί εγκληματίες, αλλά ενώ αυτοί οι Δικαστές υπηρετούν ένα Δημοκρατικό Κράτος Δικαίου υποχρεωτικά εφαρμόζουν τον ελαστικότερο Νόμο

που είναι υπέρ του όποιου καταδίκου και, αυτό έκαναν και κάνουν.

Τουρλού τουρλού τα γράφω αλλά, φίλοι μου, έτσι μούρχονται και έτσι τα καταχωρώ. Συγχωρείστε με .

Μαθητής (τον είδαμε σε βίντεο τον μαντράχαλο σε ύψος και αγριότητα) βρίζει την καθηγήτριά του και οι άλλοι συμμαθητές του, πίσω από την άφωνη δασκάλα τους γελώντας και κρατώντας σκούπα, της κάνουν αέρα!

Άλλος καθηγητής (αυτό δεν το είδαμε, όμως το μάθαμε) σηκώνει στον πίνακα μαθήτριά να λύσει κάποιο πρόβλημα και εκείνη, προτού σηκωθεί, μισοκλείνοντας τα μάτια της τον κοιτάζει νωχελικά ,βγάζει το ένα της πόδι έξω προς το διάδρομο του θρανίου αφήνοντας να φανεί το γυμνό της πόδι μέχρις εκεί που δεν φόραγε σχεδόν τίποτα, πέρα από ένα σχοινί που εγώ θα το ονόμαζα καπίστρι γαϊδούρας και, κουνώντας πέρα δώθε τους γοφούς της πήγε στον πίνακα, ενώ ο νεαρός και πανέμορφος καθηγητής, στάζοντας ιδρώτα, γινόταν ολοκόκκινος.

Και σκέπτομαι: αν ήμουνα εγώ στη θέση του καθηγητού πέρα από το κοκκίνισμα θα πάθαινα-λόγω ηλικίας- και έμφραγμα που βέβαια το γλύτωσα επειδή η πιτσιρίκα το ομορφόπαιδο προκαλούσε και, όχι τον παππού.

Και για να επιστρέψω στο χωροφύλακα του οποίου η παραμονή στο Σώμα της Αστυνομίας, για ένα χαστούκι που έδωσε κινδυνεύει, θέλω να πω:

Όχι δεν εγκρίνω τη στάση του αν- χωρίς λόγο και αφορμή- έδωσε χαστούκι στον πιτσιρικά, μένω όμως με την εντύπωση ότι το όργανο της τάξεως-αν έγινε αυτό- πρέπει να είναι πολύ τρελό με ένα όμως ερώτημα το πότε αυτό τρελάθηκε.

Για να καταταγούν νέοι στο Σώμα της Αστυνομίας δίνουν-αν καλά γνωρίζω-πανελλήνιες εξετάσεις και περνούν τόσα τέστ

και τόσοις γιατρούς ,ιδιαιτέρα ψυχολόγους τους οποίους αν και αυτούς κορόιδεψε ένας τρελός εκείνοι οι γιατροί , πρέπει να σχίσουν τα πτυχία τους.

Εγώ απόλυτα πιστεύω πως ο πιτσιρικάς κάτι του είπε, τον ξάφνιασε και ο νέος στο Σώμα αστυνομικός , που ίσως δεν είχε ποτέ ακούσει τέτοιες βρισιές αντέδρασε, όπως αντέδρασε και, κυριολεκτικά, τον έβγαλε από τα ρούχα του και την καινούργια αστυνομική στολή του.

Κύριε Υπουργέ Χρυσοχοΐδη συγγνώμη και, χωρίς να θεωρηθεί « ξεσκόνισμα» του πέτου σας, επιτρέψτε μου να τονίσω, πως απόλυτα πιστεύω ότι είστε ένας συνετός άνθρωπος και με την δίκαιη κρίση σας την όποια τρίχα που, τα Μ.Μ.Ε., την έκαναν τριχιά, θα την επαναφέρετε στην αρχική της διάσταση, εξαντλώντας όλη σας την επιείκεια.

Μη διώχνετε και μη τιμωρείτε τέσσερα παλικάρια γιατί ο ένας έριξε κάποιο χαστούκι και οι άλλοι τρεις δεν αντέδρασαν και που ίσως να μη πρόλαβαν.

Οι σημερινοί πιτσιρικάδες, όπως και εσείς καλύτερα από μένα πιστεύω γνωρίζετε, δεν είναι άγγελοι εξ ουρανού και παρά του ότι έχουν αγγελικές μορφές, τα περισσότερα εξ αυτών, ως διαβολόπαιδα στην εξυπνάδα, ψήλους καλιγώνουν και πολλά μπορούν στη φαντασία τους να δημιουργήσουν.

Οι αστυνομικοί μας εκτελούν το καθήκον τους με πολλούς κινδύνους ακούγοντας συγχρόνως καθημερινές βρισιές και αυτά τα χαρούμενα ευγενικά παιδιά της διπλανής μας, όπως λένε, πόρτας δεν είναι δυνατόν, μόλις φόρεσαν τη στολή τους, να έγιναν απροσπέλαστοι «μπασκίνες του κερατά», παχύδερμα « γουρούνια» και «φονιάδες του λαού», όπως τα βάπτισε και μια κυρία Βουλευτίνα που όμως δεν φοβάται

να χρησιμοποιεί αυτούς τους « φονιάδες» για προσωπική της ασφάλεια.

Μη κόψετε λοιπόν τα φτερά αυτών των αετών επειδή στο επαγγελματικό τους πρώτο ίσως ταξίδι, βρέθηκε μπροστά τους ένας διαβολάκος που δεν ξέρουμε με ποιες συνθήκες έφαγε ένα χαστούκι που στο κάτω κάτω είχε και συμβολισμό σύνεσης επειδή το ξύλο, όπως άλλωστε όλοι μας λέμε, βγήκε από τον Παράδεισο.

Δημοσιεύτηκε στον «Ταχυδρόμο» και τη «Ροδιακή»